

som vil kunne tjene som grundlag for en inddrivelse. Et sådant pålæg om betalingspligt kan dog senest udstedes af Direktoratet for Udlændinge ved afslutningen af integrationsperioden.

I de situationer, hvor Direktoratet for Udlændinge ved afslutningen af 3 måneders perioden har besluttet at pålægge en asylansøger betalingspligt, men kun får en del af kravet dækket, vil sagen kunne genoptages med hensyn til det udækkede restkrav senest indtil afslutningen af integrationsperioden efter de ovennævnte retningslinier.

Modtager Direktoratet for Udlændinge efter dette tidspunkt oplysninger, der antagelig gør, at den pågældende asylansøger er i stand til at betale, skal direktoratet således i modsætning til den hidtil praktiserede tilbagebetalingsordning undlade at pålægge betalingspligt. Selv i de tilfælde, hvor udlændingen har afgivet urigtig erklæring, må pålæg om betaling ikke udstedes senere end ved afslutningen af integrationsfasen. Udlændingen bør på dette tidspunkt have en berettiget forventning om, at det offentlige krav på tilbagebetaling af udgifterne i præasylfasen er afsluttet. Dette må i øvrigt antages at fremme den pågældendes motivation for at lade sig integrere i det danske samfund.

En smidig afvikling af det offentlige tilbagebetalingskrav forudsætter endvidere, at der ikke sker forrentning hverken i tiden fra udgiftens afholdelse til betalingspligtens pålæggelse og kravets opgørelse eller i tiden fra betalingspligtens pålæggelse til kravets inddrivelse.

6.3.4. Inddrivelse af betalingskravet.

I de tilfælde, hvor Direktoratet for Udlændinge efter de ovennævnte retningslinier har pålagt en udlænding at betale et nærmere angivet beløb under henvisning til, at beløbet udgør udgifterne til vedkommendes underhold i præasylfasen, skal direktoratet herefter tage skridt til at få kravet inddrevet.

Efter den gældende udlændingelov er Direktoratet for Udlændinges tilbagebetalingskrav efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1, ikke tillagt udpantningsret.

Den manglende udpantningsret indebærer, at Direktoratet for Udlændinges inddrivelse af betalingskravet vil være forbundet med betydelige administrative vanskeligheder, idet direktoratet i tilfælde af, at udlændingen ikke frivilligt agter at betale kravet, er henvist til gennem civilt søgsmål at erhverve dom for kravet for at kunne opnå et udlægsgrundlag i fogedretten.

Med henblik på en hurtig og administrativ enkel afvikling af kravets inddrivelse foreslås det derfor, at

der i udlændingelovens § 42 a, stk. 1, indføres den fornødne udpantningshjemmel.

I de tilfælde, hvor udlændingen ikke frivilligt agter at betale kravet og ikke agter at indgå en fornuftig afdragsordning, bør Direktoratet for Udlændinge således indgive en anmodning til den stedlige fogedret om tvangsfuldbyrdelse af kravet, herunder foretagelse af udlæg.

6.4. Det offentlige indtægter og udgifter i forbindelse med den hidtidige og den fremtidige tilbagebetalingsordning.

Om det offentlige indtægter og udgifter i forbindelse med den hidtidige tilbagebetalings- og deponeringsordning kan oplyses følgende:

Justitsministeriets indtægter i kraft af tilbagebetalings- og deponeringsordningen for årene 1989, 1990 og 1991 er opgjort af Direktoratet for Udlændinges bogholderi til henholdsvis 111.149,89 kr., 179.308,16 kr. og 99.143,29 kr. Indenrigsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om indtægterne i 1992.

Det må i den forbindelse understreges, at indtægterne fra tilbagebetalings- og deponeringsordningen for 1991 og 1992 ikke giver et dækkende billede af de mulige indtægter ved ordningen, idet Direktoratet for Udlændinge ved breve af 29. oktober 1991 og 6. april 1992 standsede indbetalingerne fra ordningen.

De indtægter, som staten kunne have oppebåret, såfremt den hidtil gældende tilbagebetalings- og deponeringsordning blev håndhævet i fuldt omfang, må med usikkerhed skønnes at udgøre maksimalt ca. 200.000 kr. om året.

Med hensyn til udgifterne ved ordningens administration har direktoratet tilbage i 1988 vurderet personaleforbruget til 2-3 kontorfuldmægtige og 1 juridisk fuldmægtig, hvilket svarer til en årlig lønudgift på ca. 550.000 - 700.000 kr. Opmærksomheden skal imidlertid henledes på, at tilbagebetalings- og deponeringsordningen på dagældende tidspunkt i 1988 blev administreret på den måde, at direktoratet i alle sager foretog en opgørelse af direktoratets tilbagebetalingskrav. Som beskrevet ovenfor i pkt. 6.1 blev ordningens administration sidenhen ændret, således at kravet kun har været opgjort, hvis den pågældende asylansøger har haft reel mulighed for at betale.

Til gengæld må det stigende antal asylansøgere siden 1988 antages at give et øget personaleforbrug ved direktoratets administration af ordningen.

Det må herefter antages, at udgifterne ved en videreførelse af den hidtidige tilbagebetalings- og deponeringsordning vil overstige indtægterne herved.

Det offentlige indtægter ved den foreslåede betalingsordning må forventes at blive mindre end ved den hidtidige tilbagebetalingsordning, navnlig som